

[Madsen-Mygdal.]

Det er rigtigt, at der blev sagt noget lignende for et Aar siden, i Oktober 1931; ved Rigsdagens Aabning, men det havde intet som helst at gøre med en Forudsigelse. Da havde vi i Virkeligheden Krisen over os, selv om Virkningerne naturligvis stadig er forøget, saa længe vi har en Regering, der intet som helst positivt vil foretage sig for at ordne Krisen. Vi havde Krisen allerede for to Aar siden i Efteraaret 1930; forholdsvis sent kom den her til Landet, takket være den gunstige Konjunktur, som vort Lands største Eksportindustri, nemlig Flæskeproduktionen, indtil da havde, og som heldigvis fuldt ud blev benyttet af Landbruget. Men da dette for vort Land særlig gunstige Forhold ophørte i Efteraaret 1930, havde vi til Gengæld ogsaa Krisen saa meget hurtigere og voldsommere ind over vort Erhvervsliv.

Det var det, vi forudsagde for to Aar siden, men hvad forudsaa Regeringen? Den bebrejdede os tværtimod, at vi overhovedet talte om Krise. Saa sent som i Foraaret 1931 stod Statsministeren her i Folketinget og affærdigede hele Kriseproblemet med sin flotte Bemærkning om, at der ganske vist var nogle Bønder, som fik for lidt for deres Smør og Flæsk, men det var ogsaa før hændet nogle Skomagere og Skræddere. Mon ikke Regeringen og Statsministeren alligevel har faaet at se, hvad det, at nogle Bønder faar for lidt for deres Smør og Flæsk, betyder, ikke blot for dem, men for hele vort økonomiske Liv?

Derfor synes jeg, Statsministeren hellere skulde have undladt Bemærkningen om sin Forudseenhed. Jeg synes det saa meget mere, som Statsministerens Forudseenhed med Hensyn til den øjeblikkelige Stilling og de nærmeste Udsigter for Fremtiden heller ikke synes at være undergaaet nogen væsentlig Forbedring. Statsministeren fremsatte i sin Tale med stor Frejdighed den Opfattelse, at Krisen nu har skiftet Karakter ved Stigningen i Priserne for de vigtigste Landbrugsprodukter i Forhold til det lave Punkt, der var naaet i de foregaaende Maaneder, og i Overensstemmelse dermed udtalte Statsministeren, at en fortsat Udbetaling af Krisehjælp som den, der er udøvet ogsaa overfor Landbruget, neppe vil være mulig, og at den indtraadte Prisudvikling forhaabentlig ogsaa vil overflødiggøre den.

Hvad det er for en Prisstigning, Statsministeren knytter saa stor Forhaabning til, vil vistnok for de fleste være en Gaade. De sidste Tidens Prisbevægelse har været

af ret tilfældig Karakter, op og ned, mest ned, desværre; men i hvert Tilfælde har der ikke paa noget Tidspunkt været en Prisoegang, der svarer til Kronefaldet ved Valutaafleveringens Ophør, og det, der er afgørende i det lange Løb, er, at Kornpriserne, som danner Basis for det hele, stadig er nedadgaaende. Paa Chicagos Børs noteres i disse Dage en Kurs, der er saa lav, at man skal 70 Aar tilbage i Tiden for at finde Sidestykke dertil.

En forbigaaende Bedring i Flæskepriserne var der vel en Tid i Sommer, men med de sidste Ugers Prissfald er dette Billede fuldstændig forandret, saaledes at ogsaa Flæskeproduktionen er meget nær lige saa urentabel og tabbringende som alle de andre Produktioner indenfor Landbrugserhvervet.

At Statsministeren har et saa lyst Syn paa Landbrugets Stilling og nærmeste Fremtidsudsigter, maa derfor i Sandhed virke overraskende. Enhver, der er kendt med de virkelige Forhold, vil vide, at Landbrugets Rentabilitetsforhold stiller sig daarligere end nogen Sinde, og at Stillingen er fuldstændig uholdbar, fordi Reserverne mere og mere bliver udtømt, Maaned for Maaned tæres paa de opsparede Kapitaler, og hvor saadanne ikke findes, er Kreditmulighederne udnyttet til deres yderste Grænse.

Det er i Dag ikke blot de insolvente eller særlig gældsbehæftede Landmænd, der er kriseramte, det er alle Landmænd uden Undtagelse, fordi Svælget mellem Landbrugets Indtægter og Udgifter stadig øges.

Saa længe dette Svælg, over hvilket den største Dygtighed, Flid og Nøjsomhed ikke formaar at slaa Bro, er til Stede, savner Statsministeren ethvert Holdepunkt for de lyse Forhaabninger, som forleden Dag blev fremsat.

Men ikke stort bedre staar det til med alle de andre Erhvervsvirksomheder her i Landet. Thi i de Erhverv, hvor man tilsyneladende har kunnet opretholde de høje Tal for Lønninger og Priser, er der ogsaa overalt kun Stilstand og Tilbagegang, saaledes som den mægtige og stadig stigende Arbejdsløshed er det uhyggelige Vidnesbyrd om. Forholdet kan karakteriseres paa den Maade, at i Landbruget er der Arbejde nok, men der er ingen Løn for Arbejdet; i de andre Erhverv holder man fast ved Lønnen, den organisationsbundne Tarifføn, med det Resultat, at Arbejdet mere og mere forsvinder. Hvad der er værst, skal jeg ikke udtale mig om; det